

Onderaan de filatelistische ladder – 7

De beste vondsten zijn de vondsten die gratis zijn, zoals de zuiderburen van mijn woongemeente (de Zeeuwen) ongetwijfeld zullen beamen. Een collega van mijn werk placht op zijn vakanties in Frankrijk de rommelmarkten af te struinen op zoek naar postzegels uit de Franse koloniën. Als ‘bijvangst’ zaten er een keer wat stukken tussen die een Oostenrijker had gestuurd aan een Zwitserse kennis (en voor zoiets moet je blijkbaar in Frankrijk zijn). De collega kende mijn relatie met Oostenrijk (waarover hierna meer) en was blij dat hij ze aan mij kwijt kon. Uit meerdere stukken blijkt de Oostenrijkse afzender het – zacht uitgedrukt – niet erg te vinden dat hij in maart 1938 een andere hoogste baas had gekregen. Hij niet alleen: de poststempels werden ingelijfd door de Duitse Reichspost en na een overgangsperiode konden slechts de postzegels van het Duitse Rijk worden gebruikt. Van 4 april tot 31 oktober 1938 konden de Oostenrijkse zegels worden opgebruikt en zijn mengfrankeringen mogelijk, waarbij 60 Groschen gelijk werd gesteld aan 40 Reichspfennig.

Voor en na de ‘Anschluß’ werkte de nazi-propagandamachine ook in Oostenrijk op volle toeren en

POSTK:
Herrn
Victor Haller
ZÜRICH
Uetlibergstrasse 146

dat is op deze kaart goed te zien. Opgeplakt is 12 Pfennig en 5 Groschen, omgerekend 15,3 Pfennig. Het vereiste (buitenland)tarief was 15 Pfennig en dat is met deze mengfranking goed benaderd. Hoewel maakwerk (of juist daardoor?) is deze gelopen kaart goed bruikbaar voor politieke en ideologische thema's uit die tijd.

Bij dezelfde ‘zending’ zat een onopvallend fragment van een poststuk. De kwaliteit is beroerd en de stok van het stempel onleesbaar (maar waarschijnlijk ‘Wien’) Desondanks bewaar ik het zorgvuldig. Wat is namelijk het geval? Het betreft een stempel met een Oostenrijkse zegel die geldig was van 1920 tot 7 juli 1922. In de vlag staat in het Engels een oproep om te doneren voor het

fonds van Oostenrijkse kinderen, 115 Broadway New York. In de vroege jaren '20 kwamen treinen vol Oostenrijkse en Hongaarse kinderen naar ons land om aan te sterken. Sommigen bleven, waaronder een Weense meisje dat bij mijn ‘pake en beppe’ terecht kwam.

Nu is het in mijn familie voldoende bekend hoe de opvang hier was geregeld, maar van de overblijvende vragen was er eentje nooit beantwoord: ‘wie betaalde de reis en de hulp aan de kinderen in Oostenrijk?’ Dit strookje geeft daarop een antwoord.

Diverse filatelistische vragen zijn echter nog niet beantwoord. Na wat gepuzzel met enkele loepen en de lichtinval lijkt de datum op het stempel 19-III-21 te zijn en dat weersprekt mijn aanvankelijke veronderstelling dat het stempel (vanwege de oproep in het Engels) bestemd was voor post naar het buitenland. Het minimum brieftarief daarvoor was op die datum al 5 Kronen, terwijl de echte inflatie nog moest beginnen.

Voor iemand die kwaliteit in zijn verzameling zoekt is het geen aanwinst. De kwaliteit zat dan ook meer in de actie voor de kindertjes. O ja, dat Weense meisje dat in Friesland terecht kwam, heeft het daar nog meer dan 93 jaar volgehouden en is in 2015 op 100-jarige leeftijd overleden. Ze heeft er met een bescheiden bijdrage van mijn vader onder andere voor gezorgd dat er iemand ter wereld is gekomen die dit verhaaltje voor u kon maken.

